

Тягтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ . . . 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16 а — СОФИЯ	БРОЙ 5
---------------------	--	---	--	------------------

Другари,

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

ГЛАВА III

СТАРИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ

Запаленъ отъ мечтата си да отиде на луната, Янъ Бибиянъ почна да се учи и да се труди съ голѣмо внимание. Майсторъ Францъ не можеше да му се начуди. Той виждаше, какъ всѣки денъ Янъ Бибиянъ напредваше, и се радваше отъ сърдце и се отнасяше съ него не като съ чиракъ, а като съ другаръ.

Особено старание Янъ Бибиянъ положи да изучи автомобилнитъ мотори и затова съ особена страсть се залавяше да помага на майсторъ Францъ, когато докарвахъ на поправка нѣкой отъ голѣмитъ автомобили, които ежедневно минавахъ отъ тукъ, защото презъ градчето имъ се кръстосвахъ две отъ най-важнитъ шосета, които свързваха презъ прохода на планината нѣколко отдалечени и по-голѣми градове.

Когато работѣше, Янъ Бибиянъ се интересувахе за всичко и разпитваше майсторъ Францъ подробно и за най-малкитъ частици на тия вълшебни мотори, които съ такава сила и точностъ теглѣха голѣмитъ коли.

Така Янъ Бибиянъ проникна бързо въ тайната на тия машини, които за него бѣха едно откровение.

Той взема отъ майсторъ Францъ всички дебели книги, написани на французски и нѣмски езикъ, въ които имаше изобразени, различни машини и мотори, отдѣлнитъ имъ части и подробности. И вечерно време, когато се прибираше въ къщи, когато старитъ си лѣгаша, той сѣдаше на масата въ малката си стаичка и дълго, дълго прелистваше тия чудни книги. Той почна да разбира всички чертежи, всички дребулии по тѣхъ,

взимаше молива, чертаеше ги и мислено ги сглобяваше частъ по частъ. Но той не бѣше доволенъ. Той не знаеше чуждъ езикъ и му се струваше, че гледа върху страницитъ като слѣпъ. Колко ли скрити тайни има въ тѣхъ, които той не разбира. Колко мисли се нанизватъ отъ тия малки непознати букви, въ които той не може да проникне! И въ сърдцето на Янъ Бибиянъ се пороуди желание да научи единъ чуждъ езикъ и да разгадае скрититъ тайни на тия ситно изписани книги.

И веднажъ, когато поправяха въ работилницата нѣкакъвъ малкъ електрически моторъ, Янъ Бибиянъ внезапно попита:

— Майсторе, кой езикъ е полесенъ, — французскиятъ ли, или нѣмскиятъ?

Майсторъ Францъ го погледна изпитателно надъ очилата си и каза: — Всички езици сѣ лесни, стига, да има човѣкъ желание да ги научи. Азъ научихъ французски лесно. Само че бѣхъ въ Франция, между французи...

— А тука дали може да се научи?

— Малко мжчно, но може. Има учебници за това. Ще питамъ учителя дето преподава въ гимназията.

Янъ Бибиянъ замълча. А на другия денъ, когато се яви въ работилницата, майсторъ Францъ го срещна замѣнъ, подаде му една книжка, и каза:

— Ето на, подарѣкъ отъ мене. По тая книжка може да учишъ французски. Препорѣча ми я учительтъ и каза, ако нѣщо не разбирашъ, иди при него и го питай.

— Па и мене може да питаешъ,

прибави майсторъ Францъ, граматика не зная, ама нѣкои думи ще ти казвамъ.

Янъ Бибиянъ пое съ вълнение книгата и почна очудено да се взира въ надписа на корицитъ.

Всѣка вечеръ Янъ Бибиянъ почна да чете тая книжка, да се занимава, да учи букви, срички и думи, като дете отъ първо отдѣление. И увлеченъ, той нѣкога седѣше до късно, пишеше думи и гласно ги произнасяше. А когато вдигаше глава да си почине, въ него внезапно се явяваше чудната мисль да отиде на луната. И веднажъ следъ дълго четене, той вдигна глава и изтрѣпна отъ очудване. На столчето задъ него седѣше неговиятъ старъ приятелъ, дяволчето Фютъ и му се усмихваше.

— Фютъ! — извика Янъ Бибиянъ и скочи отъ стола. — Фютъ, какво търсишъ тукъ?

— Азъ не забравямъ старитъ си приятели, — каза Фютъ. Ако имашъ нужда отъ нѣщо, азъ съмъ на твое разположение.

— Не, не, Фютъ, иди си! Всичко е свършено между мене и тебе. Иди по дяволитъ, не ми си потрѣбенъ, — извика ядосанъ Янъ Бибиянъ.

Фютъ почна лукаво да се кикоти, но не мръдна отъ стола.

— Фютъ, махни се отъ тука, — извика високо Янъ Бибиянъ, — махни се или пакъ ще ти откъсна опашката.

При тоя викъ на Янъ Бибиянъ Фютъ трепна, скочи отъ стола и се намѣри предъ вратата.

— Азъ може да ти дотрѣбвамъ пакъ Янъ Бибиянъ, нѣма защо да се сърдишъ. Работата, която си намислилъ, да отидешъ на луната, безъ мене не ще ти се удаде. Помни това! Фютъ бързо изчезна.

Янъ Бибиянъ остана самъ и душата му, като никога, се изпълни съ единъ необяснимъ страхъ. Той угаси

